

ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ ΚΑΙ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

Τοῦ Πρωτοπ. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων

1. Ἀποκρυφισμός

Ὁ Ἀποκρυφισμός ἢ Ἀποκρυφολογία, ὅπως δηλώνει καὶ ἡ ἴδια ἢ ἐτυμολογία τοῦ ὅρου, εἶναι ἡ μελέτη τοῦ «κεκρυμμένου», τοῦ ἀπόκρυφου καὶ συγκεκριμένα τῶν ἀπόκρυφων δυνάμεων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀπόκρυφης γνώσης.

Σύμφωνα μέ ὅρισμό ἐκπροσώπου τοῦ χώρου αὐτοῦ, «Ἀποκρυφισμός (Occultismus) εἶναι ἡ Ἐπιστήμη πού μελετᾷ πᾶν ὅ,τι εἶναι κεκρυμμένον (Occultum), συνεπῶς ὅλα τὰ προβλήματα τῆς φύσεως, τὰ μὴ εἰσέτι λελυμένα ὑπὸ τῆς ἐπίσημης Ἐπιστήμης. Εἰδικώτερον ὁ Ἀποκρυφισμός ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἀνωτέρων τοῦ ὑλικοῦ πεδίου κόσμων ὅπως τὸ αἰθερικόν, τὸ ἀστρικόν πεδίων. Ἀπὸ Θεοσοφικῆς ἐπόψεως ὁ Ἀποκρυφισμός εἶναι σύνολον μεθόδων ἀποβλεπουσῶν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εἰδικοῦ τρόπου ζωῆς»¹.

Παρόμοιος εἶναι καὶ ὁ ὅρισμός τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ἀπὸ τὴν Τεκτονικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια: Ἀποκρυφισμός ἢ ἀποκρυφολογία εἶναι «Ἡ περί ἀπορρήτων διδασκαλία καὶ ἡ ἀσχολία περί ἀποκρύφους δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ τοῦ πνεύματος. Κατὰ τοὺς ἀποκρυφολόγους εἶναι τὸ σύνολον τῶν γνώσεων διὰ τῶν ὁποίων καθορίζεται τὸ ἀόρατον ἀπὸ τοῦ ὁρατοῦ, ἡ ἰδέα ἀπὸ τῆς μορφῆς»².

Ὁ Parus, γνωστός ἀποκρυφιστῆς «διδάσκει ὅτι ἡ ἀποκρυφολογία εἶναι ὄχι μόνον ἡ κεκρυμμένη ἐπιστήμη, τῆς ὁποίας δηλ. ἡ ἐσωτερικὴ ἔννοια δέν ἀπεκαλύπτετο εἰς τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἡ προσπαθοῦσα ὅπως ἀποκαλύψει τὸ ἀόρατον διὰ τοῦ ὁρατοῦ»³.

Σύμφωνα μέ ἄλλο ὅρισμό, ὡς Ἀποκρυφισμός θεωρεῖται «μεγάλο πλῆθος πρακτικῶν πού ἐπεκτείνονται ἀπὸ τὴν ἀστρολογία εἰς τὴν ἀλχημεία, ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη ἱατρικὴ εἰς τὴν μαγεία ἢ μέ

¹ Πέτρου Γράβιγγερ, Ἐγκυκλοπαίδεια Ἑσωτερισμοῦ καὶ ἀποκρύφων γνώσεων, τόμ. Α' Ἀθῆναι 1974, σ. 309.

² Νέστορος Λάσκαρι, Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς, Ἐν Ἀθῆναις 1951, σ. 123.

³ Αὐτόθι.

ἄλλα λόγια ἐπιστήμες πού στηρίζονται (θεμελιώνονται) στήν ἀρχή ὅτι ὑπάρχουν ἀναλογίες καί σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί ἄλλων ὄντων (ὑπάρξεων) ἢ ἄλλων διαστάσεων»⁴.

Ὁ Καθηγητής Γεώργιος Μπαμπινιώτης ὀρίζει τόν Ἀποκρυφισμό ὡς «τό σύνολο θεωριῶν καί πρακτικῶν πού ἀπορρέουν ἀπό τήν πίστη σέ ἀπόκρυφες ιδιότητες τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς φύσης, οἱ ὁποῖες δέν μποροῦν νά γίνουν ἀντιληπτές καί κατανοητές λογικά καί ἐπιστημονικά, ἀλλά μόνο μέ διαλογισμό καί ἄσκηση»⁵.

Ὑπογραμμίζουμε τά βασικά χαρακτηριστικά πού ἀποδίδουν στόν ὅρο οἱ ἴδιοι οἱ ἀποκρυφιστές:

α) ὅτι ἀσχολεῖται μέ ἀπόκρυφες δηθεν δυνάμεις καί πραγματικότητες τῆς φύσης καί τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξη δέν εἶναι δυνατόν νά ἐλεγχθεῖ ἐπιστημονικῶς.

β) Ὅτι εἶναι τάχα «φυσική ἐπιστήμη» παράλληλη μέ τήν «ἀκαδημαϊκή ἐπιστήμη» καί μελετᾷ τά «φυσικά φαινόμενα» ἐκεῖνα «τῶν ὁποίων αἱ αἰτίαι δέν δύνανται νά ἐξηγηθοῦν διά τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν φυσικῶν νόμων»⁶.

γ) Ὅτι κατέχει γνώσεις ἀπόκρυφες καί μυστικές γιά νά καθορίζει «τά ἀόρατα ἀπό τά ὄρατα, τήν ἰδέαν ἀπό τήν μορφήν»⁷.

δ) Κάνει λόγο γιά αἰθερικό καί ἀστρικό πεδίο καί αὐτά τά συνδέει αὐθαίρετα μέ τή ζωή καί τίς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ὑποστηρίζοντας ὅτι, κατ' ἀναλογία, ὅ,τι συμβαίνει «ἄνω» συμβαίνει καί «κάτω».

Ἐπομένως, σύμφωνα μέ τούς ἰσχυρισμούς τῶν ἀποκρυφιστῶν ὁ Ἀποκρυφισμός μελετᾷ καί ἐρμηνεύει φαινόμενα καί ὑπαρκτές δηθεν δυνάμεις πού δέν μποροῦν νά διαπιστωθοῦν καί νά ἐρμηνευθοῦν μέ τήν ἀκαδημαϊκή ἐπιστημονική σκέψη καί ἔρευνα. Καταχρηστικά λοιπόν, οἱ ἀποκρυφιστές τόν ὀνομάζουν «ἐπιστήμη». Οὐδεμία σχέση ἔχει ὁ Ἀποκρυφισμός μέ τήν ἐπιστήμη.

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος παρατηρεῖ ὅτι ὑπάρχουν δύο εἶδη Ἀποκρυφισμοῦ, ὁ θεωρητικός καί ὁ πρακτικός. Στόν θεωρητικό Ἀποκρυφισμό «βασική ἰδέα εἶναι ὅτι ὅλα τά πράγματα

⁴ Barbara Riva, *Il New Age fra secolarizzazione e nostalgia*, Cesena 1997, σ. 105.

⁵ Γ. Μπαμπινιώτη, *Λεξικό τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας*, Ἀθήνα 2002, σελ. 245.

⁶ Π. Γράβιγγερ, ἔ.ἄ. σ. 309.

⁷ Τεκτονική Ἐγκυκλοπαιδεία, ἔ.ἄ. σ. 123.

είναι ένωμένα καί αποτελούν ένα μεγάλο οργανισμό. Υπάρχει μόνο μία συμπαντική Αρχή καί τά πάντα βρίσκονται σέ συσχετισμό μέ αυτή τήν Αρχή. Ο άνθρωπος δέν είναι έλεύθερος νά προσδιορίσει τή ζωή του, αλλά υπόκειται σέ έπιρροές πού έκπορεύονται από συμπαντικές δυνάμεις». «Ο πρακτικός Αποκρυφισμός καλύπτει όλες τίς “άπόκρυφες τεχνικές”, πού συνιστούν τή λεγόμενη “άπόκρυφη έπιστήμη”... Μπορούμε νά αναζητήσουμε τίς κατάλληλες μεθόδους καί τεχνικές, νά προσεγγίσουμε αυτές τίς δυνάμεις καί νά τίς χρησιμοποιήσουμε γιά τούς δικούς μας σκοπούς»⁸.

Στό χώρο του Αποκρυφισμού αναπτύσσεται καί ό Έσωτερισμός. Η διαφορά μεταξύ τους βρίσκεται στό ότι ό Έσωτερισμός προβάλλει διδασκαλίες καί «τεχνικές» πού περιορίζονται «σέ έναν “έσωτερικό κύκλο”, είναι άπρόσιτες στό ευρύτερο κοινό καί τελούνται μυστικά»⁹.

Έξ έπόψεως Όρθοδόξου, τόσο ό Αποκρυφισμός όσο καί ό Έσωτερισμός αποτελούν άντιχριστιανικές θεωρίες μέ κοινά χαρακτηριστικά, μέ εκείνα τής «Νέας Έποχής», όπως θά δούμε στή συνέχεια.

Στόν Αποκρυφισμό έντάσσονται πλήθος ομάδων, τάσεων καί κινημάτων, όπως: Αστρολογία, Άνθρωποσοφία, Θεοσοφία, Άλχημεία, Αριθμολογία, Σαμανισμός, Πνευματισμός, Παραψυχολογία, Channelling, Μαγεία, Μαντεία, Καμπαλλά, Χειρομαντεία, Καφεμαντεία, Όνειρομαντεία, Οιονοσκοπεία, Υπνωτισμός, έξωσωματικές έμπειρίες, τηλεπάθεια, Ναΐτες, Ίλλουμινάτοι, Ροδόσταυροι, Τεκτονισμός κ.ά. Κύρια έκφραση του Αποκρυφισμού είναι τό λεγόμενο κίνημα τής «Νέας Έποχής».

2. «Νέα Έποχή»

⁸ π. Άντωνίου Άλεβιζοπούλου, Ό Αποκρυφισμός στό φώς τής Όρθοδοξίας, τευχ. 1, Αθήνα 1994, σσ. 11-12.

⁹ Αυτόθι, σελ. 13. Οί Έσωτεριστές ύποστηρίζουν άντιθέτως, ότι ή Μαγεία καί ό Αποκρυφισμός «άπορρέουν κατ’ ευθείαν γραμμήν από τόν παραδοσιακόν Έσωτερισμόν», Π. Γράβιγγερ, έ.ά. σελ. 7. Βλ. καί Τεκτονική Έγκυκλοπαίδεια: ό Έσωτερισμός είναι «διδασκαλία μυστική καί άπόκρυφη γνώση, ή όποία είναι προσιτή μόνο σέ μικρό αριθμό όπαδών», έ.ά. σελ. 679. Στήν ίδια Έγκυκλοπαίδεια σημειώνεται ότι «Καί σήμερον δέ, ίδια μετά τά έτη του πολέμου, είναι καταφανείς αί άποκρυφιστικάί τάσεις μεταξύ των Έλευθεροτεκτόνων», αυτόθι.

Ἡ «Νέα Ἐποχή» εἶναι γέννημα τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καί γαλουχήθηκε καί ἀναπτύχθηκε κυρίως ἀπό τή Θεοσοφία, μητέρα πολλῶν ἀποκρυφιστικῶν ομάδων.

Ὁ ὅρος «Νέα Ἐποχή» δέν σημαίνει ἀπλῶς, ὅπως συχνά ἐκλαμβάνεται, κάτι τό νέο, τό διαφοροτικό. Δέν ἀναφέρεται σέ μιᾶ νέα ἱστορική περίοδο κοινωνικῶν μεταβολῶν ἢ ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων. Πρόκειται περὶ μιᾶς νέας ἀντίληψης περὶ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ κόσμου, περὶ τῆς ζωῆς καί τῆς πραγματικότητος, ἓνας νέος τύπος «πνευματικότητος» ἢ «θρησκευτικότητος», μέ ἔντονα συγκρητιστικά, πανθεϊστικά καί παγανιστικά χαρακτηριστικά. «Οἱ ὁπαδοί τῆς ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἓνας νέος τρόπος ἀντίληψης περὶ τῶν πραγμάτων σέ ὅλους τούς τομεῖς. Στήν ἐπιστήμη, στήν παιδεία, στήν ἰατρική, στήν πολιτική, στήν τέχνη, στήν βιολογία. Θά ἐπιτευχθεῖ μιᾶ σύνθεση ὅλων τῶν ἀξιῶν, γιά νά πραγματοποιηθεῖ ἓνας νέος πολιτισμός καί μιᾶ νέα παγκόσμια συνείδηση: ὅπως μιᾶ νέα Ἀναγέννηση»¹⁰.

Ἡ «Νέα Ἐποχή» δέν εἶναι μιᾶ συγκεκριμένη δομημένη ὁργάνωση. Εἶναι ἓνα παγκόσμιο ρεῦμα ἢ δίκτυο ομάδων καί ὁργανώσεων (ὄχι μόνο θρησκευτικό), πού στηρίζεται στόν Ἀποκρυφισμό καί στήν Ἀστρολογία. Εἶναι συνονθύλευμα ἀνατολικῶν θρησκευτῶν, ἀρχαίων μυστηρίων καί Ἀποκρυφισμοῦ.

Ἡ Marilyn Fergusson, βασική ἐκφραστής τῆς «Νέας Ἐποχῆς», τήν ὀνομάζει «συνωμοσία τοῦ ὑδροχόου»¹¹ καί «κίνηση πού δέν ἔχει ὄνομα»¹². Τήν ἔχουν ἀκόμη χαρακτηρίσει ὡς «δίκτυο δικτύων», πού «συγκεντρώνει πρόσωπα πού συμμερίζονται τήν ἴδια ἄποψη γιά τόν κόσμο, οἰκολογική καί συμπαντική». Ἐπίσης, ὡς «γλυκειά συνωμοσία»¹³. Οὐσιαστικά, πρόκειται γιά πολύπλοκο φαινόμενο «νέας θρησκευτικότητος», πού δημιουργεῖ μιᾶ σύνθεση ἢ μᾶλλον ἓνα συγκρητισμό ρευμάτων, κινήσεων καί τάσεων ποικίλων πού δέν εἶναι καθόλου «νέα»¹⁴. Ἄλλος ἐρευνητής τήν

¹⁰ Jean Vernett, *La Nuova Era*, Roma- Bologna 1998, σ.4.

¹¹ Τόν τίτλο αὐτό φέρει καί τό βιβλίο τῆς «The Aquarius cospyracy».

¹² Giuseppe Ferrari, *Che cos' è il New Age*, περιοδικό Religioni e Sette nel mondo, anno 2, numero 1, 1996, σ.15.

¹³ Jean Vernett, ἔνθ.ἀνωτ., σ.10.

¹⁴ Βλ. Pierluigi Zoccatelli, *Il New Age*, Collana Religioni e movimenti, diretta da Massimo Introvigne, Torino 1998, σ. 19

ονομάζει «hot dog “ripieno di tutto”» (σάντουιτς μέ γέμιση απ’ όλα)¹⁵.

Ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος τήν ονομάζει «δίκτυο, πού ένώνει ἄμμεσα ἢ καί ἔμμεσα μέ πολύ χαλαρό δεσμό ἑκατοντάδες ομάδες... ἢ τάση πού εἰσχωρεῖ σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς»¹⁶.

Βασικοί ἐκφραστές τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ὁ David Spangler, ὀνομαστός ἡγέτης της γιά τρία χρόνια καί συνυπεύθυνος στό νεοεποχίτικο ἴδρυμα Findhorn, στό ὁποῖο προσεχώρησε τό 1970, ἐρχόμενος ἀπό τό Esalen τῆς Καλιφόρνια καί συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐξάπλωση τοῦ κινήματος στήν ἀμερικανική ἥπειρο καί ὁ Φρίτζοτ Κάπρα (Fritjot Capra), πού συνέγραψε τό βιβλίο «Τό μεταβαλλόμενο σημείο».

Ὡς ἔτος γεννήσεως καί ἐκκινήσεως τῆς «Νέας Ἐποχῆς» θεωρεῖται τό 1962, μέ τήν ἴδρυση τῆς «οἰκολογικῆς κοινότητας» τοῦ Findhorn στή Β. Σκωτία, πού θεωρεῖται τό «παγκόσμιο χωριό» καί τό κέντρο τοῦ κινήματος. Τό κίνημα μεταφέρθηκε στό Esalen τοῦ Λός Άντζελες τῆς Καλιφόρνια, τό ἴδιο ἔτος¹⁷. Ἰδρυτές του ὑπῆρξαν οἱ ἐξέχοντες μαθητές τῆς θεοσοφίστριας Ἀλίκης Μπέιλυ, Sheena Govan, Dorothy Maclean, Peter Caddy καί Eileen Combe¹⁸.

Στή «Νέα Ἐποχή» ἐντάσσονται, πλὴν τῶν ἀποκρυφιστικῶν κινήσεων καί ὁμάδων πού ἀναφέραμε προηγουμένως, καί διάφορες γκουρουϊστικές, βουδιστικές, νεογνωστικές ὀργανώσεις, ψυχολατρεῖες καί «ψυχοθεραπείες», θετική σκέψη, «ἀνορθόδοξες θεραπείες» καί τεχνικές, ἰσλαμικές αἰρετικές κινήσεις καί κινήσεις πού προωθοῦν τήν ἀναβίωση πρωτόγονων θρησκειῶν καί ἀρχαίων μυστηρίων, νεοπαγανιστές, οὐφολόγοι καί θρησκευτικές δοξασίες ἀνατολικῶν θρησκειῶν, ὅπως γιόγκα, διαλογισμός μετενσάρκωση κ. ἄ.

Τά πιό γνωστά σύμβολα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι τό οὐράνιο τόξο, πού θεωρεῖται ὡς γέφυρα μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ συμπαντικοῦ «θείου», ἢ σβάστικα καί ὁ οὐροβόρος ὄφις τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς.

¹⁵ Αὐτόθι, σ. 27.

¹⁶ π. Άντ. Αλεβιζοπούλου, *Αποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός καί «Νέα Ἐποχή»*, Αθήναι 1993, σ. 11.

¹⁷ Βλ. Pierluigi Zoccatelli, ἔνθ. ἄνωτ. σσ. 36-37.

¹⁸ Αὐτόθι.

Βάση τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ Ἀστρολογία.

Κατά τούς ἀστρολόγους, τό ἡλιακό μας σύστημα γιά νά ὀλοκληρώσει μία περιστροφή γύρω ἀπό ἓνα «κεντρικό ἥλιο», ἀπαιτοῦνται 25.900 ἔτη περίπου. Αὐτή ἡ περίοδος διαιρεῖται σέ δώδεκα ἴσα μέρη, τά «ζώδια», καθένα ἀπό τά ὁποῖα ἀντιστοιχεῖ σέ μιὰ «Ἐποχή ἢ Διανομή»¹⁹. Ὁ ἥλιος γιά νά «περάσει» ἀπό τό ἓνα «σημεῖο» στό ἄλλο χρειάζεται 2157 ἔτη περίπου, πού ἀποτελοῦν τήν κάθε «Ἐποχή». Αὐτό τό «πέρασμα» δέν εἶναι ἄμεσο. Χρειάζονται 500 περίπου ἔτη «ὥστε οἱ ἐπιρροές ἑνός σημείου (ζωδίου) νά ἀντικαταστήσουν ἀπολύτως τίς ἐπιρροές τοῦ ἄλλου»²⁰.

Κάθε «Ἐποχή» ταυτίζεται μέ ἓνα «ζώδιο», ἀπό τό ὁποῖο ἐπηρεάζεται καί παίρνει τό ὄνομά του. Ἔτσι, κατά τήν Ἀστρολογία, τήν ἐποχή τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἄρχισε ἡ «Ἐποχή τῶν Ἰχθύων», μέ κυρίαρχο τόν Χριστιανισμό καί μέ «μεσσία» τῆς τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὡς περίοδος «περιορισμοῦ καί στενότητας». Ἡ ἐποχή αὐτή τοῦ Χριστιανισμοῦ τελειώνει κατ' αὐτούς, μέ τήν εἴσοδο στό ζώδιο τοῦ Ὑδροχόου, τή «Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου», μέ τόν νέο «μεσσία» τῆς (μᾶλλον μέ τούς νέους «μεσσίες» τῆς), ἡ ὁποία εἶναι ἐποχή «φωτισμοῦ» καί «ἐλευθερίας». Εἶναι λοιπόν «νέα» σέ σχέση μέ τήν «παλαιά», δηλαδή τήν χριστιανική. Ἔτσι, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κατά τούς «νεοεποχίτες» εἶναι μέν «μεσσίας», ἀλλά τῆς «παλαιᾶς» «Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων». Στή «Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου» τόν ἀντικαθιστοῦν ἡ τόν συμπληρώνουν, οἱ νέοι «ζωντανοί μεσσίες- χριστοί». Αὐτοί εἶναι οἱ σύγχρονοι ἐνσαρκωμένοι ζῶντες διδάσκαλοι, οἱ «ἀβατάρς», οἱ γκουρού, οἱ «μεσσίες - χριστοί», οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τίς δοξασίες κάθε ὁμάδας καί ἀσκοῦν κυριαρχική ἐξουσία πάνω στούς ὀπαδούς τους, καθοδηγώντας τους μέ τή «θεϊκή» αὐθεντία τους, στή «φώτιση». Ἀπό τούς δέκα πέντε μεσσίες -χριστούς τῆς Νέας Ἐποχῆς πού ἐμφανίστηκαν κατά τήν τελευταία 40ετία ἑνας ἢ δύο πλέον ἐπιζοῦν ²¹.

¹⁹ Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *Αποκρυφισμός, Γκουρουνισμός καί «Νέα Ἐποχή»*, ἔ.ἀ., σσ. 7-8.

²⁰ Barbara Riva, μν. ἔργ., σ. 21.

²¹ «Μεσσίες» ἢ «διδάσκαλοι» ἀποβιῶσαντες: Samael Aun Veor - Ἰνστιτούτο Γνωστικῆς Ἀνθρωπολογίας, (1977). L. Ron Hubbard - Σαηντολογία, (1986). Bhagwan Shree Rajneesh, Osho, (1990). Livranga- Χόρχε Ἀνχέλ Λιβράνγκα - Ν. Ἀκρόπολις, (1991). Νικόλαος Μαριωρῆς - Ὁμακοεῖον, (1993). Κώστας Φωτεινός - Καφέ Σχολεῖο, (1993). David Berg - Μώ - Παιδιά τοῦ Θεοῦ - Οἰκογένεια, (1994). Διονύσιος Δωριζας - Ἐσωτερικός Χριστιανισμός, (1995). Sri

Ἡ «Νέα Ἐποχή», ὅπως εἶπαμε γαλουχήθηκε καί προωθεῖται κυρίως, ἀπό τή Θεοσοφική Σχολή τῆς ἀποκρυφίστριας Ἑλενας Μπλαβάτσκυ (ιδρύτριας τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς, τό ἔτος 1875) καί ἀπό τούς διαδόχους της καί ἐπαγγέλλεται, ἐκτός τῶν ἄλλων, ὅπως καί ἐκείνη, τήν ἐγκαθίδρυση μιᾶς «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας» (συγκρητισμός). Μιᾶς «θρησκείας» πού θά ἔχει τόν δικό της «χριστό», ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς οὐδεμία σχέση θά ἔχει μέ τόν ἀληθινό ἱστορικό Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ «νέα» αὕτη θρησκεία θά συνάδει καί θά ἐναρμονίζεται μέ τίς δοξασίες καί τά «πιστεύματα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου», ἀντικαθιστώντας κάθε ἄλλη θρησκεία.

Οἱ βασικές διδασκαλίες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

α) Δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός, Δημιουργός τοῦ Σύμπαντος ἐκ τοῦ μή ὄντος. Ὁ Θεός εἶναι ἀπρόσωπος «ἐνδοσυμπαντικός» καί ταυτίζεται μέ τή «ζῶσα ἐνέργεια τοῦ σύμπαντος», τό «Παγκόσμιον ἢ Συμπαντικό Πνεῦμα» ἢ τήν «Παγκόσμια Συνειδητότητα» ἢ «Κοσμική Συνειδητότητα» ἢ «Ζῶσα ἐνέργεια», πού προβάλλεται σέ ποικίλες μορφές. Τό Σύμπαν, εἶναι «Ἐν Ὄλον» ἀπρόσωπο (ἐξ οὗ καί «Ὀλιστική θεώρηση τοῦ Σύμπαντος»), ἐντός τοῦ ὁποῖου ἐντάσσονται ὁ ἄνθρωπος καί ὁ «θεός». Θεμελιῶδες σύνθημά της ἀποτελεῖ τό ἀρχαῖο ἀξίωμα «Ἐν τό Πᾶν», σύμφωνα πρός τό ὁποῖο τά πάντα εἶναι «θεός» στήν οὐσία καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ τελειότερη ἐκδήλωση («ἐκροή») τοῦ συμπαντικοῦ αὐτοῦ ἀπρόσωπου «θεοῦ», εἶναι δηλαδή καί αὐτός «θεός» κατ' οὐσίαν. Ὁ ἄνθρωπος ταυτίζεται, λοιπόν κατὰ τή «Νέα Ἐποχή», μέ τόν Θεό. Ἐπομένως, γιά τούς «νεοεποχίτες» δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ κτιστοῦ καί ἄκτιστου, δέν ὑπάρχει Θεός

Chinmoy, (2007). Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι - Ὑπερβατικός Διαλογισμός, (2.2008). Satya Sai Baba, (2011). Σρί Ματάτζι - Σαχάτζα Γιόγκα (2011). San Myung Moon - Ἐνωτική Ἐκκλησία, (2012).

- «Ἀναληφθέντες διδάσκαλοι» - «Κοσμικοὶ χριστοί»: Μαϊτρέγια ἢ Μετρέγια, ὁ Κύριος Μαϊτρέγια (= ὁ εὐτυχής, ὁ μακάριος, ὅστις φέρνει εὐτυχία), (βλ. ἐφημ. «Ἀνάδυση» ἀριθμ. 10). Μοριά, διδάσκαλος τῆς Ἑλ. Μπλαβάτσκυ (τόν συνάντησε στίς 12.8.1851). Τζιβάλ Κούλ- Djwhal Khul (διδάσκαλος, ὁδηγός τῆς Ἑλ. Μπλαβάτσκυ). Κούτ Χουμί (μαζί μέ τούς δύο προηγουμένους). Σαίν Ζερμαίν- Saint Germain (ἐμφανίστηκε πρὶν 70.000 χρόνια ὡς βασιλιάς στή σημερινή Σαχάρα καί τόν 17^ο αἰῶνα ὡς ἀποκρυφιστής). Σανάτ Κουμάρα – Sanat Kumara (Ν. Ἀκρόπολις - ἐνσαρκώθηκε πρὶν ἀπὸ 18,5 κατομμύρια χρόνια). Ἰακώβ Κατζάν. Βοδδισάτβα. Ἰμάμ Μαχντί. Μάχα Τσόχαν, κ.ἄ.

ἔξω ἀπό τό Σύμπαν, τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο, ὁ Ὅποιος ἐδημιούργησε τό Σύμπαν ἐκ τοῦ μή ὄντος. Ἡ φύση εἶναι «ἐμψυχωμένη». Δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά ποῦμε ὅτι ἡ «Νέα Ἐποχή» εἶναι ἓνα κίνημα χωρίς Θεό. Σέ φυλλάδιο νεοεποχίτικης ομάδας διατυπώνεται τό ἀκόλουθο σύνθημα: «Ἡ παλαιά θρησκεία λέγει ὅτι ἄθεος εἶναι αὐτός πού δέν πιστεύει στόν Θεό. Ἡ νέα θρησκεία λέγει ὅτι ἄθεος εἶναι ὅποιος δέν πιστεύει στόν ἑαυτό του. Πίστευε στόν ἑαυτό σου, πίστευε στόν ἑαυτό σου, πίστευε στόν μοναδικό Θεό, αὐτό εἶναι τό μυστικό»²².

β) Ὁ ἄνθρωπος γιά νά φθάσει στήν «τελείωση» ἢ τόν «φωτισμό», κατὰ τή θεωρία τῶν ομάδων αὐτῶν, πρέπει νά συνειδητοποιήσει αὐτή τή θεϊκή του ιδιότητα, νά ἀντιληφθεῖ τή «θεϊκότητά» του. Καί ἀφοῦ δέν ὑπάρχει Θεός γιά νά τόν σώσει, ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος –«θεός» πρέπει νά ἀκολουθήσει μόνος του μιά ἐξελικτική πορεία αὐτογνωσίας, αὐτοπραγμάτωσης καί αὐτοσωτηρίας, καθοδηγούμενος ἀπό κάποιο γκουρού²³ ἢ ἄλλο «ὁδηγό». Ἐτσι, στή θέση τοῦ Θεοῦ βρίσκεται ὁ γκουρού ἢ κάποιος «μεσσίας», τή θέση τῆς πίστεως καταλαμβάνει ἡ γνώση - ἡ δῆθεν «κρυφή» γνώση-, ἡ αὐτογνωσία, καί ὁ ἄνθρωπος μόνος του ἀναζητεῖ τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους θά ἀνακαλύψει τή «θεϊκότητά» του καί θά φθάσει στή «φώτιση». Πρός τόν σκοπό αὐτό ἐπιστρατεύονται διάφορες τεχνικές – οὐσιαστικά μάταιες ἀνθρώπινες προσπάθειες - μέ τίς ὁποῖες, ὁ ὁπαδός τῶν ομάδων αὐτῶν πιστεύει ὅτι θά φθάσει στό ποθούμενο. Μεταξύ αὐτῶν τῶν τεχνικῶν εἶναι ὁ διαλογισμός, ἡ γιόγκα, τά σεμινάρια γιά τήν κατάκτηση τῆς δῆθεν ἀπόκρυφης γνώσης, ἡ χορτοφαγία, ἡ στέρηση τροφῆς, ἡ τυφλή ὑποταγή στόν γκουρού, ἡ ἀπομόνωση, οἱ ἐγκλεισμοί κ.ἄ.

Ἐάν μέ ὅλα αὐτά τά μέσα δέν ἐπιτευχθεῖ ὁ ἐπιδιωκόμενος στόχος, δηλαδή ἡ «φώτιση» (δέν διευκρινίζεται ποιός θά τό κρίνει αὐτό), τότε ἐπιστρατεύεται ὡς ἔσχατο μέσο ἡ παράλογη καί ἀντιχριστιανική δοξασία τῆς μετενσάρκωσης ἢ μετεμψύχωσης, ὥστε μόνος του πάλι ὁ ἄνθρωπος, μέ μιά ἀτελείωτη σειρά γεννήσεων καί θανάτων (τόν λεγόμενο τροχό τῆς «σαμσάρα») νά ἐπιτύχει τό στόχο του, δηλαδή νά ἀνέλθει πνευματικά. Τό κλειδί

²² Παρά π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *Νεοφανεῖς αἵρέσεις καταστροφικές λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας*, Αθήνα 1995, σ. 212.

²³ Γκου = σκότος, ρου = φῶς (αὐτός πού διαλύει τό σκοτάδι).

στή δοξασία αυτή είναι ή θεωρία περί του «νόμου του κάρμα», του αιώνιου νόμου της αιτίας και του αποτελέσματος, της «είμαρμένης» ή του «άντιπεπονθότος», κατά τούς νεοπαγανιστές, πού καθορίζει την πορεία του «τροχού» γεννήσεων και θανάτων κάθε ανθρώπου, δηλαδή του άριθμού των μετενσαρκώσεων, «αὐτός εἶναι ὁ νόμος». Κάρμα είναι ή συσσώρευση πράξεων προηγούμενης ζωής (ή ζωών), για τις οποίες γεννιέται ὁ άνθρωπος για να ἐξοφλήσει κυρίως τό κακό «κάρμα» του. Ἐτσι τό να βοηθήσεις κάποιον να ανακουφίσει τούς πόνους του ή την ἄθλια ζωή του, είναι κακό γιατί τόν ἐμποδίζεις από την ἐξόφληση του χρέους του και θά τόν αναγκάσεις να μετενσαρκωθεῖ. Ἀντίθετα λοιπόν μέ τή χριστιανική αντίληψη, ή γέννηση δέν είναι δῶρο του Θεοῦ, ἀλλά ἀναγκαῖο κακό γιατί ὁδηγεῖ τόν μετενσαρκωμένο ἄνθρωπο σέ μιᾶ νέα ἀπευκτέα ταλαιπωρία. Κατάληξη ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνώφελης καί ἀτέρμονης διαδικασίας καί περιπέτειας εἶναι τό ἀπόλυτο παράλογο: ἀφοῦ δηλαδή ὁ ὁπαδός ἐπιτύχει αὐτό πού νομίζει ὡς «τελείωση» ή «φώτιση», τότε καταλήγει στήν ἀνυπαρξία, ἐξαφανίζεται δηλαδή ὅπως μιᾶ σταγόνα νεροῦ μέσα στόν ὠκεανό, για να πάψει να ὑπάρχει καί ἔτσι να μή ξαναγεννιέται καί βασανίζεται σέ τούτη τή γῆ. Μ' αὐτό τόν τρόπο, κατά την ἰνδουϊστικῆς προέλευσης αὐτή διδασκαλία, ἐπιτυγχάνεται ή ἔνωση του ἀτομικοῦ «θεϊκοῦ» Ἄτμαν πού ὑπάρχει σέ κάθε ἄνθρωπο, μέ τό παγκόσμιο «θεϊκό» Μπράχμαν. Σ' αὐτή τή διαδικασία, κεντρικό ρόλο διαδραματίζουν ὁ διαλογισμός καί ή γιόγκα, πού χρησιμοποιοῦνται εὐρύτατα στό χῶρο αὐτό. [Ὁ ὅρος «γιόγκα» προέρχεται ἀπό τή σανσκριτική λέξη yug καί σημαίνει «ένωση» καί εἰδικότερα ἔνωση μέ την ὑπερβατική πραγματικότητα – τό Μπράχμαν. Ἐπομένως, δέν εἶναι ἀπλή γυμναστική ὅπως θέλουν να ὑποστηρίζουν οἱ θιασῶτες της ή οἱ προωθοῦντες αὐτήν]. Τότε πραγματοποιεῖται τό «νιρβάνα», πού σημαίνει, οὐσιαστικά, ἐκμηδένιση, «ἄδειασμα» τῆς προσωπικῆς ὑπαρξης καί ὄχι ἀνώτερη πνευματική κατάσταση καί ὑπαρξη.

γ) Τρίτη βασική διδασκαλία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ὅτι δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. Καί τά δύο θεωροῦνται ὅψεις του ἴδιου νομίσματος. Ἐτσι, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ να κάνει ὅ,τι αὐτός ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὡς ἠθικό καί καλό ή ὅ,τι ὁ

γκουρού ή ο αρχηγός της ομάδας τον διατάσσει να κάνει. Γι' αυτό, συναντάται σε μερικές ομάδες ένα είδος «αντίστροφης ήθικης» περί του «ὀρθῶς πρακτέου».

Ὅπως σημειώνει ξένος ἐρευνητής, «Μέ τή Νέα Ἐποχή τό παράλογο εἰσῆλθε στή ζωή τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου ἀπό τή μεγάλη πόρτα»²⁴.

Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι, ἡ δραστηριότητα μερικῶν ἀπό αὐτές τίς ὀλοκληρωτικές παραθρησκευτικές ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἔχει χαρακτηριστεῖ ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο καί ἄλλους διεθνεῖς ὀργανισμούς ὡς ἐγκληματική²⁵.

Εἶναι πρόδηλο ὅτι οἱ ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» πού κάνουν λόγο γιά αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, αὐτοσωτηρία, ἐννοοῦν μέ τό πρόθεμα «αὐτό», ὅτι ὁ ἄνθρωπος, αὐτονομημένα ἀπό ὅποιονδήποτε καί βεβαίως ἀπό τόν Παντοδύναμο Θεό, μέ μόνες τίς δικές του «θεϊκές» δυνάμεις, θά ἐπιτύχει τόν στόχο του, δηλαδή τήν κατ' αὐτούς «φώτιση», ἀφοῦ δέν ὑπάρχει Θεός ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο, γιά νά τόν βοηθήσει, νά τόν συγχωρήσει, νά τόν σώσει.

Συνοπτικά θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι «Στή Νέα Ἐποχή, στή φαινομενική ἀπουσία δογμάτων χάριν μιᾶς ἄμεσης ἐμπειρίας τοῦ θείου ἐντοπίζονται, στή νεφελώδη (ἀτμόσφαιρα) τῆς νέας θρησκευτικότητας μερικές βασικές πεποιθήσεις πού συναντῶνται ἄρκετά συχνά (πού οὐσιαστικά εἶναι δόγματα καί θρησκευτικές δοξασίες).

1) Ἡ πίστη σέ μιά παγκόσμια κοσμική συνείδηση, στήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος, ἡ φύση καί ὀλόκληρο τό σύμπαν εἶναι ἓνα ὁμογενοποιημένο ὅλο τῆς ἴδιας φύσης. Ανατρέπονται ἐπομένως οἱ παλαιές διχοτομίες μεταξύ πνεύματος καί φύσης, ἀνθρώπου καί θείου.

2) Ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβαίνει τό ἀτομικό ἐσύ. Γιά νά τόν φθάσει ἀκολουθεῖ ἓνα εὐρύ κύκλο πρακτικῶν καί ἐσωτερικῶν γνώσεων καί θρησκευτικῶν τεχνικῶν ἀνατολικῆς ἐμπνευσης, ἱκανῶν νά ὀδηγήσουν τόν ἄνθρωπο σέ μιά ἀνάπτυξη καί ἐμβάθυνση τῆς συνείδησής του, πού τόν εἰσάγει στόν ἀπεριόριστο ὠκεανό τῆς κοσμικῆς ἐνέργειας.

²⁴ Jean Vernet, μν. ἔργ. σ. 4.

²⁵ Βλ. Ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου τῆς 29.2.1996.

3) Η μετενσάρκωση προκύπτει ως αξίωμα (προϋπόθεση) για την ανάπτυξη της συνείδησης. Ο άνθρωπος είναι σε θέση να υπερβεί το δικό του ἐγώ μόνο μέσω ενός κύκλου μετενσαρκώσεων που του ἐπιτρέπουν (του δίνουν τη δυνατότητα) να τελειοποιήσει τη θεϊκή του οὐσία και να ταυτιστεί με τον ἴδιο τόν Θεό.

4) Ο φυσικός καρπός αὐτῆς τῆς περιπετειώδους μεταβολῆς θὰ εἶναι οἱ κοινωνικές και πολιτικές μεταμορφώσεις, οἱ ὁποῖες θὰ ἐπιτρέψουν τήν πραγματοποίηση μιᾶς κοινωνίας ἀγάπης και ἀμοιβαίας κατανόησης»²⁶.

Εἶναι νομίζω περιττό να τονίσουμε πόσο ἀντίθετες εἶναι οἱ δοξασίες αὐτές πρὸς τή χριστιανική διδασκαλία και ἰδιαίτερος στήν πίστη στόν Θεό ὡς «ποιητὴν οὐρανοῦ και γῆς ὁρατῶν τε πάντων και ἀοράτων», στήν πρόνοια και τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ και στήν Ἀνάσταση.

Συμπερασματικά, ἐπαναλαμβάνομε ὅτι οἱ ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στήν πραγματικότητα εἶναι ὁμάδες χωρίς Θεό, γιατί δέν πιστεύουν στόν Ἀληθινό Θεό και δέν λατρεύουν τόν Δημιουργό τοῦ κόσμου. Ἡ λατρεία που προσφέρουν οἱ ὁπαδοί μερικῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων ἢ σεκτῶν τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στή φύση, στίς ἀπόκρυφες δῆθεν δυνάμεις της, στούς γκουρού ἢ τούς ἄλλους «μεσσίες» τους, εἶναι εἰδωλολατρία. Ἐπομένως, δέν εἶναι θρησκεῖες, ὑπό τήν ἔννοια τοῦ ὅρου, ὅπως αὐτή ὀρίζεται ἀπό τό Ἑλληνικό Σύνταγμα, ἀλλά παραθρησκεῖες, ἰδεολογικές τάσεις μέ θρησκευτικά προσωπεῖα. Ο ὁπαδός τῶν ὁμάδων αὐτῶν πορεύεται ὁλομόναχος τό δρόμο του, χωρίς Θεό, μέσα σέ ἀφόρητη μοναξιά, ἐπαναλαμβάνοντας ἔτσι τήν πρώτη ἀνταρσία τοῦ ἀνθρώπου κατά τοῦ Θεοῦ και γίνεται ἀποστάτης ἀπό τό θέλημα και τήν ἀγάπη Του. Ἐπιστρέφει στήν παλαιά ἀνταρσία και ἀποδέχεται και πάλι τήν ψεύτικη ὑπόδειξη τοῦ «ὄφεως» ὅτι ἀκολουθώντας αὐτή τήν πορεία «ἔσεσθε ὡς θεοί» (Γέν. γ' 5).

3. Ὁρθόδοξη θεώρηση

Υπογραμμίζοντας τόν ἀντιχριστιανικό χαρακτήρα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ξένος μελετητής τοῦ φαινομένου γράφει: «Ἡ Νέα

²⁶ Alessandro Olivieri Pennesi, *Il Cristo del New Age*, Indagine critica, Città del Vaticano, 1999, σ. 38.

Ἐποχή ἐπιδιώκει νά ὁδηγήσει τόν ἄνθρωπο δῆθεν σέ ἓνα σημεῖο πού ποτέ δέν ἔφθασε, στήν κορυφή ἑνός νέου πύργου τῆς Βαβέλ, μέ τίς δικές του μόνο δυνάμεις, δημιουργώντας μία δική του προσωπική θρησκεία, μία θρησκεία ἀποκλειστικά στά μέτρα τοῦ ἀνθρώπου. Στή θρησκεία ἑνός Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος προτιμᾷ ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου πού ἔγινε Θεός. Θά εἶναι τέτοια ἡ νέα παγκόσμια θρησκεία πού θά καταλάβει τή θέση τοῦ Χριστιανισμοῦ»²⁷.

Καί συνεχίζει: «Ὁ νέος ἄνθρωπος τῆς Νέας Ἐποχῆς δέν ἔχει πλέον ἀνάγκη τῆς χάριτος. Τοῦ ἀρκεῖ νά θέσει σέ «ἐνέργεια» τίς δυνάμεις τῆς συνείδησής του καί τοῦ μυαλοῦ του πού δέν ἔχει ἀκόμη ἐπαρκῶς χρησιμοποίησει...

Ὁ πιστός τῆς Νέας Ἐποχῆς θεωρεῖται ἀπολύτως αὐτόνομος: δέν ἔχει ἀνάγκη σωτηρίας διότι σώζεται ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀναπτύσσοντας ὅλες τίς ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ του ... καί ἄρα δέν ἔχει ἀνάγκη νά σωθεῖ μέσω τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ καθένας σώζεται μόνος του μέσα ἀπό τό φῶς τῆς δικῆς του συνείδησης. Θά ξαναβρεῖ τήν ὑγεία τοῦ σώματός του μέσω τῶν νέων θεραπειῶν, τή θεραπεία τοῦ πνεύματος μέ τίς πρακτικές ἀνάπτυξης τῆς συνείδησης καί ἐκείνη τῆς ψυχῆς μέ τήν ἐσωτερική φώτιση καί ὄχι μέσω τοῦ Ἰησοῦ»²⁸.

Ὁ ἄνθρωπος στή «Νέα Ἐποχή», ἀποδεχόμενος τίς πανθεϊστικές διδασκαλίες της χάνει τήν ἐλευθερία του καί ὑποδουλώνεται σέ ὁλοκληρωτικές διδασκαλίες καί ὁμάδες.

Ὁ Ἀποκρυφισμός καί ἡ «Νέα Ἐποχή» ἀνατρέπουν τήν περὶ Θεοῦ, κόσμου καί ἀνθρώπου χριστιανική πίστη, τή διδασκαλία περὶ καλοῦ καί κακοῦ, περὶ σωτηρίας καί ἐλεύθερης βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου καί ἀρνοῦνται τή μοναδικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Συχνά τά γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τά κείμενα τῶν Εὐαγγελίων, ἐρμηνεύονται ἀλληγορικά καί ἀποκρυφιστικά καί κακοποιοῦνται.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς «Νέας Ἐποχῆς» κάνουν διάκριση μεταξύ τοῦ Ἰησοῦ, τόν Ὅποιο θεωροῦν ὡς ἓνα ἀπλό ἀνθρώπινο ὄργανο, καί τοῦ «χριστοῦ», ὡς κοσμικῆς κατάστασης, ὁ ὅποιος, παρὰ τίς ποικίλες ἐκδοχές του στίς διάφορες ὁμάδες, θεωρεῖται ὡς θεϊκή ὄντοτητα «κοσμική» καί ἀπρόσωπη. Κατά τήν Θεοσοφική

²⁷ Αὐτόθι, σελ. 50.

²⁸ Αὐτόθι, σελ. 52

διδασκαλία ό Ίησοϋς δέν ταυτίζεται μέ τόν «Χριστό», ό όποϊος «κατοίκησε» μέσα στόν Ίησοϋ στό παρελθόν καί θά γνωρίσει καί άλλες ένσαρκώσεις στό μέλλον.

Κατά τή «Νέα Έποχή» ό Ίησοϋς Χριστός εϊναι «χριστός», αλλά τής «Έποχής τών Ίχθύων», μιās άστρολογικής δηλαδή ζωδιακής έποχής, πού βρίσκεται μεταξύ τής προηγούμενης «Έβραϊκής άπονομής» τοϋ Κριου καί τής «Έποχής τοϋ Ύδροχόου». Εϊναι μία άκόμη ένσάρκωση τής θείας άπρόσωπης ούσίας, ένas Αβατάρ, όπως πολλοί άλλοι πρό αϋτοϋ, (Ωρος, Βούδδας, Μποντισάτβα ή Κρίσνα, Ράμα, Ίμάμ Μαχντί, Σανκαρατσάρνα, Μαχαβίρ κ.ά.).

Έπομένως, ό «χριστός» τής «Νέας Έποχής», δέν ταυτίζεται μέ τό μοναδικό ίστορικό πρόσωπο τοϋ Ίησοϋ Χριστοϋ, τοϋ Γεννηθέντος έν Βηθλεέμ τής Ίουδαίας καί Σταυρωθέντος επί Ποντίου Πιλάτου, αλλά εϊναι ό «κοσμικός Χριστός» πού ταυτίζεται μέ τό «Έν», τήν Συμπαντική «Θεία ούσία», ή όποία ένυπάρχει στό σύμπαν καί σέ κάθε άτομο.

Ο Αποκρυφισμός καί ή «Νέα Έποχή» άντιλαμβάνονται τόν Ίησοϋ Χριστό ως «ένa μύστη, θεραπευτή ή δάσκαλο τής “τέχνης” τής άστρολογίας, όπως εϊναι ό Βούδας, ό Μωάμεθ καί οί δάσκαλοι τών άποκρυφιστικών ομάδων»²⁹.

«Ο Χριστός δέν εϊναι ό μοναδικός Κύριος καί Σωτήρας τοϋ ανθρώπου, αλλά εκείνη ή ιδιαίτερη θεϊκή ένέργεια πού έκδηλώθηκε καί στόν Ίησοϋ τής Ναζαρέτ, τής όποίας καθένas θά μπορούσε νά άποκτήσει εμπειρία. Στή Νέα Έποχή πράγματι ό Χριστός παρουσιάζεται όχι ως πρόσωπο, αλλά ως δράση..... γίνεται λόγος για λειτουργία, χριστό - ένέργεια καί για παγκόσμιο χριστικό πνεϋμα ένσαρκωμένο σέ ποικίλους διδασκάλους (Κρίσνα, Βούδα, Ίησοϋ, Μωάμεθ κ.λπ.)»³⁰.

Αποκρυφισμός καί Νέα Έποχή σημαίνουν έπιστροφή στά «έργα τοϋ σκότους» (Ρωμ. γ'12).

Για τήν έπιστήμη, αλλά καί τή χριστιανική διδασκαλία δέν ύπάρχουν άπόκρυφες δυνάμεις ούτε άπόκρυφη γνώση. Πέραν τοϋ

²⁹ Πορίσματα Ε΄ Σεμιναρίου Πίστεως, Αϊγίνα 21-27.8.1993, π. Αντ. Αλεβιζοπούλου, Ποιμαντική άντιμετώπιση τών αίρέσεων καί τής παραθρησκείας, Αθήνα 1995, σ. 142.

³⁰ Giuseppe Ferrari, Che cos' é il New Age, περιοδ. Religione e Sette, nel mondo, έτος 2, άριθμ. 1, 1996, σ. 31.

αίσθητοῦ κόσμου ὑπάρχει μόνον ἡ πρόνοια καί ἡ παντοδυναμία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ὁ «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ πλασμένος ἄνθρωπος μόνο ἀπό τόν Θεό ἀναμένει τή σωτηρία του διά Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν. Κάθε γνώση ἀναγκαία γιά τή σωτηρία του, τοῦ ἔχει ἀποκαλυφθεῖ «ἐφ' ἅπαξ» διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀντιθέτως, ἡ σωτηρία γιά τή «Νέα Ἐποχή» ἐπιτυγχάνεται ἀπό τήν ἐμπειρία καί τή γνώση. «Περνᾷ μέσα ἀπό τή μεταμόρφωση τῆς συνείδησης ἀπό προσωπική σέ κοσμική. Κατά συνέπεια ἡ σωτηρία δέν εἶναι ἔργο κάποιου Ἄλλου μέ τόν ὅποιο ὁ ἄνθρωπος συνεργάζεται, ἀλλά ἀποκλειστικά ἔργο τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου.

Στή Νέα Ἐποχή δέν ὑπάρχει ἡ ἔννοια τῆς ἀμαρτίας οὔτε ἡ ἀνάγκη τῆς σωτηρίας διά τοῦ Χριστοῦ, τά πάντα στηρίζονται στήν ἁρμονία μέ τή φύση καί τόν κόσμο καί στή συμφωνία μέ τόν ἑαυτό μας»³¹.

Οἱ σημαντικές διαφορές μεταξύ «Νέας Ἐποχῆς» καί Χριστιανισμοῦ, γράφει στό περιοδικό «Πειραϊκή Ἐκκλησία» ὁ Andrius Valencius, εἶναι «πώς ἡ Νέα Ἐποχή, ὑπό τή θρησκευτική μορφή, εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ ἴδιου μας τοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος χτίζει τήν πραγματικότητά του, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ θεός τοῦ ἑαυτοῦ του.

Γιά τή Νέα Ἐποχή, ὁ ἄνθρωπος εἶναι τέλειος. Γιά τό χριστιανισμό εἶναι ἀμαρτωλός. Στήν πρώτη περίπτωση παραδέχεται τόν ἑαυτό του ὅπως εἶναι (γιατί ὄχι, ἂν εἶναι τέλειος), στή δεύτερη περίπτωση καλεῖται στή μετάνοια. Στήν πρώτη τονίζει τήν ἀνεξαρτησία του, στή δεύτερη ἀφήνει τήν ἀνεξαρτησία του. Στήν πρώτη ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατος λόγω τῆς ἄγνοιάς του, στή δεύτερη λόγω τῆς ἀμαρτίας. Στήν πρώτη λατρεύει τή δημιουργία, στή δεύτερη τόν Δημιουργό. Ἡ πρώτη βλέπει τό μυστικισμό καί τήν ἀλλαγὴ τῆς συνείδησης σάν αὐτοσκοπό, ἡ δεύτερη γιά κάποιον Ἄλλον. Στήν πρώτη ὁ ἄνθρωπος σώζεται μέ τά δικά του μέσα, στή δεύτερη σώζεται ἀπό τόν Θεό. Ἡ πρώτη ἀναζητᾷ τήν πληρότητα, ἡ δεύτερη τήν κένωση. Ἡ πρώτη θέλει τήν πνευματική ἐμπειρία καθ' αὐτή, ἡ δεύτερη γιά τόν Χριστό. Ἡ πρώτη πιστεύει στή

³¹ Αὐτόθι, σσ. 30-31.

μετενσάρκωση, ή δεύτερη στήν ανάσταση. Στήν πρώτη, ό συναισθηματισμός είναι θεμέλιο τής πίστεως, στή δεύτερη θεμέλιο είναι ή αποκάλυψη καί ό ιστορικός Ίησοῦς. Η θέληση είναι πιό σημαντική από τό συναισθημα. Για τήν πρώτη μόνον ή φύση είναι πραγματική, για τήν ἄλλη είναι ἐφήμερη. Η πρώτη μιλά για παραφυσικό, ἀναζητᾷ τίς κρυφές ἀνθρώπινες δυνατότητες, ή δεύτερη μιλά για τό ὑπερφυσικό καί ἀναζητᾷ ὅχι τό ἐντυπωσιακό, ἀλλά τήν πνευματική ζωή πρὸς δόξα Θεοῦ. Η «θρησκεία» τής πρώτης είναι ἐγωκεντρική, τής δεύτερης θεοκεντρική. Για τήν πρώτη ό Θεός είναι μία ἀκαθόριστη δύναμη, για τήν δεύτερη είναι ἓνα πρόσωπο. Για τήν πρώτη ό Θεός είναι στόν ἄνθρωπο, για τήν ἄλλη ό Θεός είναι ὑπερβατικός καί κύριος. ... Η διαφορά μέ τό νεοπλατωνισμό ἢ μέ τήν ἀπλούστερη ἐκδοχή του στή Νέα Ἐποχή, είναι πῶς για τόν χριστιανισμό, ό ἄνθρωπος θεωρεῖ τό Ἐνα, ἀλλά δέν είναι μέρος αὐτοῦ, είναι ἔξω ἀπό τό Ἐνα.....

Δεχτήκαμε τό λόγο τής Γραφῆς: εἴμαστε κοινωνοί θείας φύσεως. Πῶς γίνεται αὐτό; Προορισμός μας είναι ή ἔνωση μέ τόν Θεό, ἀλλά ή ἔνωσή μας δέν είναι ὑποστατική, ὅπως συμβαίνει μέ τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, οὔτε οὐσιαστική, ὅπως μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων τής Ἀγίας Τριάδος»³².

Ὁ π. Βασίλειος Γεωργόπουλος παρατηρεῖ: «Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός ἐν προκειμένῳ βρίσκεται ἀπέναντι σέ ἓνα φαινόμενο πού μέ ἐξαιρετικῶς δόλιους τρόπους καί μεθοδικές ἐνέργειες ἀπειλεῖ νά ἀλλοιώσει τό φρόνημά του. Κινδυνεύει πνευματικά καί ὑπαρξιακά ἀπό τό φρόνημα τής Νέας Ἐποχῆς.

Ἐνα φρόνημα πού ἀποτελεῖ σύνθεση διανοημάτων ἀνθρώπων πονηρῶν καί γοήτων (2 Τιμ. 3, 13), στοιχείων τοῦ κόσμου (Κολ. 2, 20), φιλοσοφίας καί κενῆς ἀπάτης (Κολ. 2, 8), πνευμάτων πλάνης καί διδασκαλίες δαιμονίων (1 Τιμ. 4, 1), γραῶδεις μύθους (1 Τιμ. 4, 7), βέβηλες κενοφωνίες καί ἀντιθέσεις τής ψευδωνύμου γνώσεως (1 Τιμ. 6, 20).

Ὁ ἀποκρυφισμός τής Νέας Ἐποχῆς είναι μία δυνητική πνευματική ἀπειλή, καθὼς ἐλλοχεύει ό κίνδυνος χωρίς νά τό ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι νά ἐπιστρέψουν σ' αὐτά πού βεβαίωσαν κατά τή βάπτισή τους ὅτι ἀρνήθηκαν, τά ἔργα δηλαδή, τή λατρεία,

³² Andrius Valencius, Ἡ «Νέα Ἐποχή» ἀπέναντι στήν Ἀνατολική Χριστιανική Παράδοση, περιοδ. «Πειραϊκή Ἐκκλησία», σσ. 41-46, ἀναδημοσίευση ἀπό τό περιοδ. «Σύγχρονα Βήματα», τ. Ἰανουαρίου- Μαρτίου 1996.

τούς ἀγγέλους και τήν πομπή τοῦ διαβόλου. Κίνδυνος πού καθίσταται ἀκόμα πιό ὁρατός ἐάν συνεκτιμήσουμε τό ἔλλειμμα κατήχησης πού παρουσιάζεται στους χριστιανούς μας μαζί μέ τή σύγχυση πού ἐπικρατεῖ στήν ἐποχή μας»³³.

Ἀναφερόμενος στή σωστή στάση προσεγγίσεως τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου καί τοῦ φαινομένου τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν, ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ὑπογραμίζει: «Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης προσδιορίζει αὐτή τή στάση: "Ἀγαπητοί, μή πιστεύετε εἰς κάθε πνεῦμα, ἀλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα, ἐάν εἶναι ἀπό τόν Θεό, διότι πολλοί ψευδοπροφήτες ἐξηλθον εἰς τόν κόσμον" (Α' Ἰω. δ' 1). Ὁ ἀπόστολος δίνει καί τό "μέτρο" ἀναγνώρισεως· εἶναι ἡ πίστη στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ (πρβλ. Α' Κορ. ιβ' 3). Ὁ λόγος τῆς πίστεως πού κηρύττεται στήν Ἐκκλησία εἶναι ἡ πίστη στήν Κυριότητα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁμολογία ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος (Ρωμ. ι' 8-11). Ὅποιος δέν ὁμολογεῖ τό μυστήριον τῆς σωτηρίας "ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ", ὅτι δηλαδή ὁ Ἰησοῦς Χριστός "ἦλθεν ἐν σαρκί", ἐμπνέεται ὄχι ἀπό τό Πνεῦμα του Θεοῦ, ἀλλά ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου (Α' Ἰω. δ' 23)».

Καί συνεχίζει: «Στό χῶρο αὐτό (δηλαδή τῆς «Νέας Ἐποχῆς») δέν γίνεται ἀποδεκτός ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο πρόσωπο. Ἐκλαμβάνεται ὡς ἓνας ἀπό τούς πολλούς Δασκάλους ἢ "πνεύματα", πού ἀνήκει σέ μιά "Ἀδελφότητα" καί ἐξισώνεται μέ τόν Βούδα, τόν Μωάμεθ ἢ καί συγχρόνους γκουροῦ ἢ μετενσαρκώνεται σέ κάθε ἐποχή μέ διαφορετικά ὀνόματα.... Οἱ ἀποκρυφιστές διακηρύσσουν πώς ἔχουν τήν ἐξουσία νά ἐξαναγκάσουν τρόπον τινά τόν Θεό, μέ τίς πνευματιστικές τεχνικές τους καί τίς ἀποκρυφιστικές μεθοδεύσεις τους νά ἐναρμονιστοῦν μέ τήν "Συμπαντική ἐνέργεια" καί νά τήν χρησιμοποιήσουν κατά βούληση. Βέβαια ἐδῶ προϋποτίθεται ἄλλη ἀντίληψη γιά τόν Θεό....

Πρέπει ἀκόμη νά ποῦμε πώς ὁ Χριστιανός δέν ἐπιδιώκει "ἐμπειρίες" καί παραφυσιολογικά φαινόμενα, οὔτε στηρίζει τήν πίστη του σ' αὐτά..... Ἡ ἀγία Γραφή μᾶς πληροφορεῖ πώς ὅλα ἐκεῖνα πού ἦσαν ἀπαραίτητα γιά τή σωτηρία, ἡ σωτήρια ἀλήθεια, παραδόθηκαν "ἅπαξ στους Ἀγίους" (Ιούδα 3) καί ὄχι "τμηματικά".

³³ π. Βασ.Γεωργοπούλου, Ἐπίκουρου Καθηγ. Α.Π.Θ. Ἀποκρυφισμός καί Νέα Ἐποχή, Εἰσήγηση στήν ΙΖ' Πανορθόδοξη Συνδιασκέψη, Ν.Προκόπιον Εὐβοίας 2005, Πρακτικά, σ.119.

Ἐκεῖνο λοιπόν πού μένει εἶναι νά μείνουμε πιστοί σ' αὐτή τή σωτήρια ἀλήθεια καί μέ ταπεινό φρόνημα νά τήν καταστήσουμε βίωμά μας μέσα στήν κοινωνία τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου»³⁴.

Τέλος, σέ ἀνακοίνωση τῆς Διεύθυνσης Ποιμαντικῆς Διακονίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπισημαίνεται: «Ἡ κίνηση (τῆς «Νέας Ἐποχῆς») προδίδει τή χριστιανική πίστη καί τή χριστιανική ἠθική, ἀκυρώνει τό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ καί ἀπειλεῖ ὁλόκληρο τόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό, ἀφοῦ στρέφει τήν προσοχή τοῦ ἀνθρώπου “μέσα του” καί τόν ἀφήνει ἀδιάφορο γιά ὅ,τι ἐμεῖς ὀνομάζουμε κοινωνικό καθῆκον, συμμετοχή στήν εὐθύνη γιά τήν πνευματική, κοινωνική, πολιτιστική, πολιτική καί οἰκονομική ἀνάπτυξη»³⁵.

Ὁλοκληρώνοντας τίς σκέψεις μας, μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ἡ «Νέα Ἐποχή» εἶναι τό ἀρχαῖο ψέμα του Διαβόλου «ἔσεσθε ὡς θεοί», σέ νέα μορφή, μέ ποικίλα σατανικά προσωπεῖα καί ἀναρίθμητες πονηρές μεθοδεύσεις.

Μαζί μέ τόν π. Ἀρσένιο Βλιαγκόφτη καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι «Σ' ὅλα τά σκοτεινά καί ἐπικίνδυνα σχέδια, γιά ἐπιβολή τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων καί μιᾶς παγκοσμιοποιήσεως χωρίς Χριστό καί ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί ἔχουμε νά ἀντιτάξουμε τό φῶς καί τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Στήν ψευδή καί ἐωσφορική ὑπόσχεση τῆς αὐτοθεώσεως, ἔχουμε νά ἀντιπροτείνουμε τήν ἀληθινή 'κατά χάριν' θέωση στήν ὁποία καλούμεθα ἀπό τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, σέ κοινωνία ἀγάπης μέ Αὐτόν καί ὑπακοῆς στό πανάγιο θέλημά Του»³⁶.

«Πειραϊκός Σύνδεσμος»

26. 4. 2018

³⁴ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Μαγεία, τεύχη 16-20, Ἀθήνα 1996, σσ. 421-423,

³⁵ Ἀθήνα, 22 Ὀκτωβρίου 1988.

³⁶ π. Ἀρσ. Βλιαγκόφτη, Ἡ ἀλήθεια γιά τή «Νέα Ἐποχή», ἀνάτυπο ἀπό τό περιοδικό «Παρακαταθήκη».

Ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”

Ἡ “Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου” εἶναι γέννημα καί θρέμμα τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς τῆς ἀποκρυφίστριας Ἑλενας Πέτροβνας Μπλαβάτσκυ. Τόν ὄρο αὐτό μέ –τήν σημερινή του ἔννοια- χρησιμοποιεῖ καί ἡ “σχισματική” θεοσοφίστρια-ἀποκρυφίστρια **Ἀλίκη Μπέϊλυ (Beiley)**³⁷, ἥδη ἀπό τό 1920. Ὅπως ὑποστηρίζει, τά “μηνύματα” πού ἐλάμβανε ἡ Μπέϊλυ δῆθεν ἀπό ἕνα Δάσκαλο, ὀνομαζόμενο “ὁ Θιβετιανός” (μαθητής κατὰ τήν θεοσοφική διδασκαλία τοῦ Dywal Khul), τά κατέγραψε σέ μιά σειρὰ βιβλίων της, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι καί τό βιβλίό μέ τόν τίτλο “**Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ**”. Στά “μηνύματα” αὐτά συμπεριλαμβάνεται καί ἡ ἐντολή γιά τήν ἀνάγκη ἐγκαθίδρυσης μιᾶς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”, πού νά συνάδει καί νά ἐναρμονίζεται μέ τίς δοξασίες καί τά “πιστεύματα” τῆς “Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου”. Αὐτή ἡ “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” θά συνοδεύει τήν “ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς” καί κατὰ συνέπεια θά ἀσκεῖται ἀπό τούς “πιστούς” του, ἀντικαθιστώντας κάθε ἄλλη θρησκεία καί λατρεία πού ἀσκεῖται σήμερα.

Τά χαρακτηριστικά τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”

Τά κύρια χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας» καί οἱ τρόποι τῆς ἐπικράτησής της κατὰ τήν Μπέϊλυ

Ἐδῶ θά περιοριστοῦμε μόνο στά ὅσα γράφει ἡ Ἀλ. στό πιό πάνω βιβλίό της (ὑπάρχουν βέβαια καί πλήθος ἄλλων παρομοίων κειμένων ἐκφραστῶν τῆς “Νέας Ἐποχῆς”).

Πρωτίστως, πρέπει νά ποῦμε ὅτι γιά τή Νέα Ἐποχή, γενικῶς, ἡ δισχιλιετής ἐποχή τοῦ Χριστιανισμοῦ θεωρεῖται ὡς ἐποχή

³⁷ Ἀπεχώρησε ἀπό τή Θεοσοφία τό 1922 καί ἴδρυσε ἄλλες ὁργανώσεις, ὅπως τήν «Lucis Trust», τήν «Παγκόσμια Καλή Θέληση», τή «Σχολή Ἀρκέην» καί τά «Τρίγωνα».

περιορισμοῦ, στενότητας, κυριαρχίας τῶν ἐντολῶν, καταπίεσης, πολέμων, διώξης τῶν ἐλεύθερα σκεπτομένων ἀνθρώπων καί καταστροφῆς τῆς φύσης. Μέ τή «Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου» εἰσερχόμαστε στήν ἐποχή τοῦ φωτός, τῆς ἀρμονίας, τῆς δικαιοσύνης. Ὅλη αὕτή ἡ «ἰδανική» κατάσταση θά ἐπιτευχθεῖ μέ τήν ἐγκαθίδρυση τῆς «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας», ἡ ὁποία θά δημιουργήσει καί μιὰ «νέα συνείδηση».

Κατά τήν Μπέϊλυ, ὅλες οἱ θρησκείες καί οἱ «παραδόσεις» εἶναι ἴδιες. Εἶναι «ἀτραποί», διαφορετικά μονοπάτια, πού ξεκινοῦν ἀπό τήν ἴδια «πηγή» καί καταλήγουν στό ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Ἐπομένως, πρωτίστως πρέπει νά ἐπιδιωχθεῖ, ἀφ' ἑνός μέν ἡ ἀλλαγὴ τῆς περὶ Θεοῦ ιδέας, τήν ὁποία μέχρι σήμερα διδάσκει στοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἐκκλησία.

καί ἡ ἀποδοχή τῆς “συνεχείας τῆς θείας ἀποκαλύψεως” καί, ἀφ' ἑτέρου, ἡ παραδοχή “τοῦ Νόμου τῆς Ἀναγεννήσεως καί τοῦ Νόμου τῆς Αἰτίας καί τοῦ Ἀποτελέσματος”, δηλαδή τῆς ἰνδουϊστικῆς καί νεοεποχίτικης δοξασίας τῆς μετενσάρκωσης³⁸.

Στή συνέχεια ἡ Μπέϊλυ προτείνει καί «πρακτικούς» τρόπους, μέ τούς ὁποίους θά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”. Μεταξύ αὐτῶν, ἰδιαίτερη σημασία καί προτεραιότητα δίνει στήν καθιέρωση τριῶν μεγάλων “κυρίων” ἐορτῶν τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” καί βεβαίως, ὡς γνήσιο τέκνο τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, τίς συνδέει μέ τήν ἀστρολογία καί τόν ζωδιακό κύκλο.

Μέ τό σχέδιο αὐτό, πού προτείνει ἡ Μπέϊλυ, δέν θά ὑπάρχουν πλέον ξεχωριστές ἐορτές γιά κάθε θρησκεία, ἀλλά ὅλοι μαζί θά ἐορτάζουν «γεγονότα» τῶν διαφόρων «παραδόσεων», μέσα βεβαίως σέ ἕναν τερατώδη θρησκευτικό συγκρητισμό-χοάνη, ὁ ὁποῖος εἶναι προφανές ὅτι ἀνατρέπει ὁλόκληρη τή χριστιανική διδασκαλία καί τήν πίστη στή μοναδικότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Συγκεκριμένα, ἡ Μπέϊλυ «ὑποδεικνύει» τρεῖς κατ' ἔτος «κύριες ἐορτές». Οἱ ἐορτές αὐτές θά συμπίπτουν μέ τρεῖς

³⁸ Αὐτόθι, σ. 156.

διαδοχικές πανσελήνους τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου καί Ἰουνίου. Αὐτές θά εἶναι:

α) **Ἡ «Ἑορτή τοῦ Πάσχα»**. «Εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ ἀναστάντος, ζῶντος Χριστοῦ», καί «καθορίζεται πάντοτε ἀπό τήν ἡμερομηνίαν τῆς πρώτης Πανσελήνου τῆς ἀνοιξεως καί ἀποτελεῖ τήν μεγάλην Χριστιανικήν Ἑορτήν τῆς Δύσεως»³⁹.

Βεβαίως ἐδῶ ὁ ἀναγνώστης δέν πρέπει νά παραπλανηθεῖ ἀπό τήν χρήση τῶν ὄρων «ἀναστάντος», «Χριστός» καί «Χριστιανική Ἑορτή». Ὁ ὅρος «Χριστός» τῆς Μπέϊλυ συνοδεύεται ἀπό τόν κατηγορηματικό προσδιορισμό «ζῶν».

Ἡ «Ἑορτή τοῦ Πάσχα» τῆς Μπέϊλυ δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τό Χριστιανικό Πάσχα καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόσον ἡ χρήση τοῦ ὄρου «Ἑορτή τοῦ Πάσχα», ὅσο καί ἡ σύνδεσή του μέ τήν πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας εἶναι παραπλανητικά.

β) **Ἡ «Ἑορτή τοῦ Βεσάχ»**. «Εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ Βούδδα, τοῦ Πνευματικοῦ Μεσολαβητοῦ μεταξύ τοῦ ὑψίστου πνευματικοῦ κέντρου τῆς Σαμπάλλας καί τῆς Ἱεραρχίας... Ἡ ἑορτή αὐτή θά καθορίζεται πάντοτε ἐν σχέσει πρός τήν Πανσέληνον τοῦ Μαΐου, ὅπως συμβαίνει καί σήμερον. Εἶναι ἡ μεγάλη ἑορτή τῆς Ἀνατολῆς»⁴⁰.

Κατά συνέπεια, καί ἡ ἑορτή αὐτή τοῦ βουδιστικοῦ **Βεσάχ** σχετίζεται καί συνδέεται μέ τόν «Χριστό», ὅπως τόν θέλει καί τόν φαντάζεται ἡ «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία» τῆς Μπέϊλυ.

γ) Ἡ τρίτη «κυρία» παγκόσμια ἑορτή εἶναι ἡ «Ἑορτή τῆς Καλῆς Θελήσεως». «Αὐτή θά εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ Πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος... καί θά εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τήν ἔκφρασιν ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων».

Κατά τήν ἑορτή αὐτή, λοιπόν, θά ἑορτάζεται «ἡ πνευματική καί ἡ θεία φύσις τῆς ἀνθρωπότητος». Δηλαδή θά λατρεύεται ἡ θεοποιημένη ἀνθρώπινη φύση, ἀφοῦ, κατά τή Νέα Ἐποχή, ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατ' οὐσίαν «θεός», «ἐκροή» ἢ «ἐκδήλωση» τοῦ «θεοῦ», μέρος τοῦ συμπαντικοῦ «Ἐνός» ἢ «Ὁλου».

Μέ βάση αὐτές τίς «κύριες» ἑορτές θά καθιερωθοῦν στή συνέχεια καί ἄλλες μικρότερες κοινές ἑορτές, συνδεδεμένες πάντοτε μέ τήν πανσέληνο ἐκάστου μηνός, ὥστε ἔτσι νά καλύπτεται ὁλόκληρος ὁ ζωδιακός κύκλος. Ὅμως καί οἱ

³⁹ Αὐτόθι, σ. 166.

⁴⁰ Αὐτόθι.

μικρότερες αυτές κοινές έορτές «θ' αναγνωρίζονται ως έχουσαι επίσης ζωτικήν σπουδαιότητα».

Έτσι οραματιζόταν και όνειρευόταν την «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία» ή «σχισματική» θεοσοφίστρια και αποκρυφίστρια Αλίκη Μπέϊλυ. Αυτή την ίδια «Παγκόσμια Θρησκεία» εξακολουθούν να επαγγέλλονται οί συνεχιστές εκείνης και πολλές άλλες σύγχρονες παραθρησκευτικές ομάδες της Νέας Έποχής. Μιά «θρησκεία» που θά έχει τόν δικό της «Χριστό», ό οποίος ασφαλώς ουδεμία σχέση έχει μέ τόν αληθινό ιστορικό Ιησοῦ Χριστό. Αντιθέτως, είναι ή πλήρης αναίρεση Έκείνου, μία «πιθηκίζουσα» αντιγραφή Του, μία «αντίχριστη» «καρικατούρα» Του, την όποία πεισματικά προσπαθούν να κατασκευάσουν και να επιβάλουν οί διάφορες αποκρυφιστικές ομάδες.

Άραγε, είναι δυνατό, μετά από όλα αυτά, να υπάρξουν ποτέ Χριστιανοί και μάλιστα Όρθόδοξοι, που θά παραπλανηθούν από τέτοια συνθήματα, έν όνόματι δήθεν της ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας τών ανθρώπων και της «καλής θέλησης» και κατανόησης μεταξύ τών λαών της γῆς;